

[Wilhelm]

Om ændringsforslag nr. 10, som jo er den nye formulering af lovforslagets hovedindhold, vil jeg godt sige, at det er en væsentlig forbedring, men det er ikke, som fru Kirsten Jacobsen sagde, VS' forslag. Det er da rigtigt, at vi havde en teknisk diskussion, og så hjælper vi selvfølgelig vennerne. Det er ikke lige gyldigt for VS, især ikke når vi ender med en lov, som vi vil stemme for – og det havde vi jo proklameret for længe siden – hvor forjasket og hvor ugennemtænkt en sådan lov er. Det, man har opnået med dette ændringsforslag, er, at man har fjernet vilkårligheden, har fjernet flaskehalsene og har fjernet justitsministeriets frygt for ekspropriationserstatningssager. Man har med andre ord forbedret retssikkerheden, og man har endda opnået radikal og for den sags skyld kristelig sympati for dette forslag, hvad der ikke var for boligministerens forslag. Jeg kunne høre, at endda fremskridtspartiet, når det kommer til stykket, ville stemme for det. Men alligevel, hvis vi kigger boligpolitisk på det, er det nu kun muligt i overgangsforordningen at udstykke ca. en tiendedel af de lejligheder, som det ville have været muligt at udstykke efter boligministerens forslag. Det er en for tjeneste på 1½ mia kr., der her bliver forhindret; det var dog nok et par dagværk værd.

Om det sludder, der er sagt om velerhvervede rettigheder osv., har jeg to bemærkninger. For det første har man her i dag fra de samme partiers side stillet sig ganske positivt til, at der bliver grebet ind over for noget, der er mere end velerhvervede rettigheder, når det gælder f. eks. lønftaler. Når det gælder helt systematiske anciennitetslønstigninger eller færdigaftalte lønforbedringer i november–december måned, taler man ikke om, at man har problemer med retssikkerheden og velerhvervede rettigheder. I det hele taget er der en række partier, som her i salen kun har problemer med retssikkerheden, når det gælder ejendomsretten, når det gælder kapitalens vilkår. Det andet interesserer ikke, for det er jo rettigheder, man kun har i kraft af, at man er lønarbejder.

Den anden bemærkning skal være, at det, der er tilbage her af indgreb over for mere eller mindre velerhvervede rettigheder, er præcis det samme, som var tilbage i 1970, den 13. marts, da VKR-regeringen gennemførte et indgreb mod udstykning af ejerlejligheder, sådan at skæringsdatoen blev ført

frem til 1960. Det er præcis det samme, bortset fra at den var lidt skrappere, for da havde man flaskehalsproblemerne, da havde man vilkårlighedsproblemerne, for da gav man en fire måneders frist til tinglysning.

Hvad angår ændringsforslaget om tofamilieshuse, finder vi problematikken noget kompliceret. Forholdet er jo det, at et alternativ er anpartsopdeling af disse tofamilieshuse, hvilket giver en mindre retsbeskyttelse og nogle kedelige økonomiske afhængighedsforhold mellem de pågældende familier, og derfor er muligheden for ejerlejlighedsudstyknig på den led i virkeligheden bedre. Vi synes, man skulle fjerne anpartsmuligheden, men det er den altså ikke blevet.

Det andet er, at lejerbeskyttelsen er fuldstændig uændret ved dette lovforslag, undtagen for så vidt SF kunne have ret i en vis effekt i retning af, at en fortsat åbning – for det er jo ikke noget nyt, som det næsten lød på hr. Kalnæs – for ejerlejlighedsudstyknig i tofamilieshuse måske kunne motivere nogle enkelte ejere, der ellers ikke ville tage risikoen med den fortvivlede økonomiske sammenfiltring ved anpartsudstyknigen.

Men der er altså modstridende argumenter omkring dette her, og vi undlader at stemme til forslaget om tofamilieshusene. Vi så gerne, at det i virkeligheden blev taget noget grundigere op, end det er sket i denne sammenhæng.

Til sidst skal jeg blot sige, at jeg egentlig synes, de radikale måtte have en ganske særlig forpligtelse til at medvirke til dette stop. Det var de radikale, der var skyld i, at vi fik ejerlejlighedsloven af 1976, som har lavet alle de ulykker, man nu i nogen grad er i færd med at stoppe. Det var de radikale, som stillede dette som en betingelse for at lukke et fuldstændig urimeligt hul, der var i lovgivningen om anpartsudstykninger, og derfor er det de radikale, der har hovedansvaret for de ulykker, der er sket, og de enorme fortjenester, der er sket. Når den radikale ordfører siger, det var utilsigtet, må man sige, at de radikale i hvert fald ikke havde gjort sig konsekvenserne klart, for det var ikke svært at se i 1976, at det, der nu er sket, ville blive konsekvenserne.

Arne Bjerregaard (KrF):